

men derhenne paa Bænken under Blodbøgen. Til sidst gik hun hen til ham og sagde paa den stød-vise, butte Maade, der var hende egen:

„Momme . . . du skulde ikke . . . sidde dèr og sove. Hvorfor gaar du ikke . . . ind og lægger dig lidt?“

Den Gamle var virkelig falden i et let Blund. Han saa' sig omkring med sine falmede Øjne, som om han først maatte besinde sig paa, i hvilken Verden han var vaagnet op.

„Ja, — jeg tror ogsaa, jeg vil gaa ind lidt,“ svarede han derpaa og lagde Hænderne paa Bænken for at rejse sig.

„Kom — lad mig hjælpe dig,“ sagde Frk. Katinka.

„Tak Cecilie! . . . Hvad var det, du fortalte om vor Frederik?“

Den gamle Mand var endnu lidt forvirret efter Søvnens. Han troede, at han talte med sin afdøde Hustru; og han kom ikke rigtig til sig selv, før de naaede ind i Stuerne.